

Nr 167.

Av herrar **Fjellman** och **Holmgren**, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 16, angående ändrade tjänstledighetsavdrag för viss militär personal.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 16 har föreslagits ändring i de belopp, som vid tjänstledighet eller sjukdom utöver ett visst antal dagar skola avdragas lönen för beställningshavare, omnämnda i avlöningsreglementet för officerare och underofficerare samt civilmilitära beställningshavare på aktiv stat m. fl. vid armén och marinen. Genom de föreslagna ändringarna rättas nu rådande missförhållanden i fråga om beloppens storlek. Enligt min åsikt äro emellertid icke heller bestämmelserna i nämnda avlöningsreglemente angående de tillfällen, då tjänstledighetsavdrag skall göras, i visst avseende med rättvisa och billighet förenliga.

Enligt nu gällande bestämmelser ("officersavlöningsreglementet" § 14:1) skall beställningshavare av officers eller underofficers tjänsteställning vidkännas tjänstledighetsavdrag så snart frånvaro från tjänsten på grund av sjukdom tillika med semester (därmed jämförlig ledighet) under ett kalenderår överstiger en tid av 45 dagar.

Enligt motsvarande bestämmelser för det fast anställda manskapet vid armén och marinen (manskapsavlöningsreglementet §§ 4:1 och 5:1) skall manskapet vidkännas avdrag å lönen efter 45 dagars sjukdom under ett och samma anställningsår, men må — bortsett härifrån — åtnjuta oavkortad lön dels vid tjänstledighet, som beviljas för sön- eller helgdag, dels därutöver under högst 20 söckendagar av ett och samma anställningsår.

För manskapet inräknas således icke sön- och helgdagar i de 20 dagarnas tjänstledighet, medan för officerare och underofficerare sådant undantag icke föreskrivits; beställningshavare av officers eller underofficers tjänste-

ställning tillhörande 1. lönegraden, blir härigenom sämre ställd i förevarande hänseende än exempelvis en menig volontär.

Sannolikt hava bestämmelserna om officerares och underofficerares tjänstledighet (semester) formulerats med hänsyn till att åstadkomma likhet i här berörda avseende med civila befattningshavare (se avlöningsreglementet för befattningshavare vid statsdepartement och vissa andra verk, tillhörande den civila statsförvaltningen, § 21:1). Tjänstgöringsförhållandena för officerare och underofficerare äro emellertid mera lika manskapets än de civila tjänstemännens. Den militära befattningshavaren kan — såsom i reservation till Kungl. Maj:ts proposition angående löneregleringen anföres — i allmänhet icke disponera sin fritid lika oinskränkt som flertalet civila tjänstemän, han måste i allmänhet vara beredd att även efter de dagliga övningarnas avslutande när som helst bliva tagen i anspråk, i den mån tjänsten så kräver; han befinner sig i ett slags permanent beredskap, så vida han icke åtnjuter tjänstledighet. Tjänstgöring under sön- och helgdagar förekommer i ett flertal fall, men någon bestämmelse angående tjänstfrihet i likhet med vad som föreskrivits för civila tjänstemän för sådant fall förekommer icke.

Det synes under sådana förhållanden icke vara mer än rättvist att bestämmelserna beträffande tjänstledighet utan avdrag å lönen för officerare och underofficerare m. fl. bringas i närmare överensstämmelse med motsvarande bestämmelser för manskapet.

Jag får alltså hemställa,

att riksdagen ville medgiva, att i avlöningsreglementet för officerare och underofficerare samt civila beställningshavare på aktiv stat m. fl. vid armén och marinen 14 § mom. 1 erhåller följande ändrade lydelse:

”Därest beställningshavare därmed jämförlig ledighet, sådan ledighet under sön- eller helgdagar oberäknad, icke överstiger 45 dagar”
samt att i 18 § ordet ”dagar” utbytes mot ”söcken-
dagar”.

Stockholm den 30 januari 1922.

J. Fjellman.

Bj. Holmgren.